

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-545/08)

(2009/C 82/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Nijenhuis i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że, regulując detaliczne taryfy za usługi dostępu szerokopasmowego bez uprzednio przeprowadzonej analizy rynku, Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22/WE ⁽¹⁾ w powiązaniu z art. 16 i 27 dyrektywy 2002/21/WE ⁽²⁾;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Regulując detaliczne taryfy za usługi dostępu szerokopasmowego bez uprzednio przeprowadzonej analizy rynku, Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22/WE w powiązaniu z art. 16 i 27 dyrektywy 2002/21/WE.

Po pierwsze, obowiązki nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, to jest wymóg przedstawiania przez przedsiębiorstwo taryf detalicznych za usługi dostępu szerokopasmowego do zatwierdzenia przez krajowy organ regulacyjny i żądanie, aby taryfy określone były na podstawie kosztów świadczenia usług, w dwa lata po wejściu w życie w Polsce obowiązujących przepisów wspólnotowych, stanowią nowe obowiązki, a nie utrzymanie w mocy istniejących obowiązków.

Po drugie, obowiązki regulacyjne dotyczące detalicznych usług dostępu szerokopasmowego nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie mogą według Komisji być uznane za środek przejściowy w rozumieniu art. 27 dyrektywy ramowej, gdyż art. 17 dyrektywy 98/10/WE, o którym mowa w art. 27, dotyczy wyłącznie taryf za korzystanie ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej i usług stacjonarnej telefonii publicznej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51); Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 367 — 393.

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33); Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 349 — 366.

Odwolanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06 Deepak Rajani (Dear!Net Online) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 lutego 2009 r. przez Deepaka Rajaniego (Dear!Net Online)

(Sprawa C-559/08 P)

(2009/C 82/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deepak Rajani (Dear!Net Online) (przedstawiciel: A. Kockläuner, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Artoz-Papier AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku na następujących podstawach:

- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, dokonał niewłaściwej wykładni art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (rozporządzenia nr 40/94) w związku z art. 4 ust. 1 porozumienia madryckiego;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, naruszył art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana) oraz art. 6 w związku z art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, naruszył art. 10 dyrektywy 89/104 (WE) ⁽¹⁾ w związku z art. 1 dyrektywy 89/104 (WE);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 79 rozporządzenia nr 40/94 poprzez nieuwzględnienie, że wnoszący sprzeciw działał w złej wierze;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, mylnie uznał, że rozpatrywane znaki towarowe są łudząco podobne, i tym samym naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 135 § 4 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji poprzez nieuwzględnienie środków dowodowych w postaci załączników do wniesionej przed ten sąd skargi;

- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 49 i 50 w związku z art. 220 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, nie uwzględnił faktu, że OHIM nadużył swoich uprawnień.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 8 stycznia 2009 r. — Erotic Center BVBA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-3/09)

(2009/C 82/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erotic Center BVBA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy kabinę, którą stanowi zamykane pomieszczenie, w którym jest miejsce tylko dla jednej osoby, która za opłatą może oglądać na ekranie filmy, przy czym sama uruchamia projekcję filmu poprzez wrzucenie monety, może wybierać różne filmy i w czasie, który opłacała, stale zmieniać wybór wyświetlanych filmów, należy uznać za „kino” w rozumieniu kategorii 7 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady nr 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. (obecnie pkt 7 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r.)?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

(²) Dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 stycznia 2009 r. przez Gerasimosa Potamianos

(Sprawa C-4/09 P)

(2009/C 82/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gerasimos Potamianos (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Dругa strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie całej sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, na którego podstawie Sąd oddalił wszystkie żądania jego skargi z dnia 26 kwietnia 2004 r. na decyzję organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu z nim umowy członka personelu tymczasowego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu umowy członka personelu tymczasowego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Według pierwszego zarzutu, niewłaściwa byłaby wykładnia Sądu jakoby nieprzedłużenie umowy członka personelu tymczasowego opierało się na przyczynach związanych z interesem służby. Przełożeni wnoszącego odwołanie bowiem zwracali się wielokrotnie o przedłużenie z nim umowy. Natomiast obiektywne, istotne i zgodne poszlaki wskazywałyby na to, że zastosowanie reguły „antyкумуляcyjnej”, ustalającej okres zatrudnienia członka personelu tymczasowego maksymalnie na sześć lat, stanowi wyłączną podstawę spornej decyzji o nieprzedłużeniu umowy.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się błędów co do prawa, ponieważ uznał, że wnoszący odwołanie nie zgłosił swej kandydatury na przedmiotowe stanowisko, podczas gdy ten zwracał się w rozsądnym terminie o przedłużenie swojej umowy i wielokrotnie ponawiał swój wniosek, nawet po publikacji ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy.